

[Clausager.]

idet man jo ikke kan undgaa at faa Oje paa, at hvis en forholdsvis stor, stabil Indkomst — men jeg vil ogsaa sætte en Streg under stabil Indkomst, en Indkomst, der har været stabil i flere Aar — staar over for en opvoksende Indkomst, der dog er mindre end den, saa skal den sidste betale Merindkomstskat, medens den første ikke skal betale Ekstraskat. Der er noget dèr, der ikke er helt rigtigt. Og naar der saa staar længere henne i Lovforslaget, at hvis disse to Skatteforhøjelser rammer samme Mand paa een Gang, skal han selvfølgelig kun betale den ene — han slipper saa for den mindste —, saa er det jo ogsaa noget af en formildende Omstændighed.

Jeg vil ikke give noget Tilsagn om at gaa med dertil, men sige, at vi er villige til at forhandle derom, for saa vidt Pengene kan blive anvendt til et godt Formaal, noget bedre end her foreslaaet, og fordelt paa anden Maade, for der trænges for Alvor til, at man faar lettet Skattetrykket ude i Kommunerne.

Jeg vil sige til Slut, at hvis ikke man faar rettet lidt paa den Skatteulighed, der er paa de forskellige Skattetryk i By og paa Land, paa de forskellige Skattetryk i de forskellige Kommuner, saa bliver Tilstanden uholdbar. Man kan ikke forlange af et Erhverv, der har arbejdet med daarlig Forrentning og ogsaa med Underskud i ikke saa kort Tid, vedvarende skal bære de forholdsvis store, haarde Skatter, der hviler paa dette Erhverv. Det kan man ikke. Der maa tages Hensyn, man maa forstaa, at det kan ikke gaa an. Det er fra disse Erhverv hovedsagelig, Eksporten stammer, den Eksport, der bliver mindre og mindre, men ingen er vel blind for, at det er den Eksportindtægt, det danske Samfund lever paa. Hvis man ikke tager Hensyn til at skaffe denne Virksomhed, hvorfra Eksporten stammer, rimelige Vilkaar — jeg erkender, at det ikke er let, hvad Prisen angaar, men saa maa man søge at rette paa Byrderne, Udgifterne —, gaar det ikke i Længden, og det er urimeligt, at man skal kunne vende sig mod den lovgivende Forsamling og Regeringen og sige, at de forstod ikke Dagens Krav, og det, der skulde gøres.

Korsgaard: Foranlediget af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Clausager gjorde angaaende Ejendomspriserne i Relation til Ejendomsskatten, vil jeg gerne sige, at det er vist rigtigt, hvad det ærede Medlem sagde, men er det et Bevis

paa Forstandighed hos dem, der køber Ejendommen? Det synes mig ikke at være saa; man maa nu engang regne med, at Folk bør handle forstandigt; gør de det ikke, vil det meget ofte ikke gaa dem godt.

Med Hensyn til de foreliggende Lovforslag melder sig først det Spørgsmaal, der ogsaa har været tangeret ikke mindst af det ærede Medlem Hr. Clausager, om der er Brug for de 10 Mill. Kr. Det ærede Medlem sagde, at de 4 Mill. Kr. til Smørret skulde han ikke have noget af, og da mit Parti stiller sig paa samme Standpunkt, kan vi foreløbig slaa en Streg over de 4 Mill. Kr. Til Gengæld har Venstres Ordfører om Tilskuddet til Kommunerne sagt, at han gerne vilde have de 6 Mill. Kr. forhøjet til 10 Mill. Kr., men her har Indenrigsministeren dog nærmest sagt, at det syntes han ikke, altsaa med andre Ord bliver Beløbet ikke forhøjet. Vi staar altsaa over for højst at have Brug for 6 Mill. Kr., det er dog altid nogen Lettelse i Foretagendet.

Det, der her er Tale om, er fornuftigvis direkte Skatter; dem priser man jo altid højt fra visse Sider, men Sandheden er jo den, at intet er saa forhadet af Skatter som netop direkte Skatter, og det uden Hensyn til, om den paagældende snart sagt er mere eller mindre velhavende. Hvis han slet ikke skal betale noget, generer det ham vel ikke, at de eksisterer; men jeg tør virkelig garantere for, at ingen Mennesker kan fordrage, at deres Skat stiger 10—20 Kr., selv om deres Indtægt samtidig er steget flere Hundrede Kroner.

Forholdet er nemlig saaledes, at saa længe man ikke har Indkomsten, synes man, at den, som har den, sagtens kan betale Skatten, men aldrig saa snart har vedkommende selv faaet en Del af den, saa synes han det ikke nær i den Grad. Jeg er egentlig overbevist om, at hvis vi engang fik en Folkeafstemning, og den kom til at beskæftige sig med den direkte Beskatning, vilde det vise sig, at al den megen Tale om den indirekte Beskatnings Uretfærdighed i Sammenligning med den direkte Beskatnings Retfærdighed ikke havde saa forfærdelig megen Tilslutning. Jeg hører, hvad jeg vist ved en anden Lejlighed har sagt, grumme sjældent nogen beklage sig over, at Kaffen giver 20 Mill. Kr. ekstra om Aaret, takket være Ekstraskatten paa den. Det er muligt, at man kan fremkalde Udtalelser i den Retning, men jeg tror ikke, at Problemet diskuteres videre.

Men, som sagt, det er direkte Skatter, der foreligger Forslag om, og saa er det naturligt at se paa disse Skatteloves Kon-